

РЕШЕНИЕ

№ 367

гр. Благоевград, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20221210102075 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на искова, подадена от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С.....чрез пълномощника адв. З. Й. Ц., със съдебен адрес и адрес за призоваване и съобщения: гр.С.....срещу В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б.....

С исковата молба се иска от съда ДА ПРИЗНАЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283 има следните вземания срещу ответника по издадената заповед за изпълнение на парично задължение по частно гражданско дело № 823/2022 г. по описа на Районен съд - Б.....в общ размер на 415, 69 лв. (четиристотин и петнадесет лева и шестдесет и девет стотинки), представляваща главница на основание Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г., от които 105, 71 лв. /сто и пет лева и седемдесет и една стотинки/ с вкл. ДДС за потребени услуги /месечни абонаментни такси и други услуги/ за периода 15.08.2019г.-14.10.2019г. и сумата от 309, 98 лв.-за неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането.

Претендират се и сторените в заповедното и исковото производство разноски.

Твърди се в исковата молба, че между В. М. Д. и „Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Космо България Мобайл“ ЕАД) е сключен договор за предоставяне на услуги: Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г. Съгласно договора за мобилни услуги на клиента са предоставени мобилен телефонен номер *****, (със стандартна месечна абонаментна такса 38.99 лв. с вкл. ДДС или 32.49 лв. без вкл. ДДС) и мобилен телефонен апарат NOKIA 3.1 Plus Dual Grey.

Поддръжка се, че към периода на издаване на процесните фактури спрямо ползваните от В. М. Д. мобилни номера се прилагат следните условия: за мобилен номер ***** - условията, договорени в Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г.

Твърди се в исковата молба, че ответникът не е изпълнил свои парични задължения, начислени му в 3 бр. фактури, издадени в периода м. септември 2019г. - м. декември 2019г., като във всяка от фактурите са начислени вземания на мобилния оператор, произтичащи от различни договори, сключени между него и клиента.

Фактура № 7294023341/15.09.2019г. е издадена за отчетния период 15/08/2019-14/09/2019г. и включва следните задължения на клиента за посочения период: за мобилен номер ***** - месечна абонаментна такса 63.93 лв. и ползвани услуги - Кратки текстови съобщения (SMS) 1.28 лв., които са в общ размер на 65.21 лв. без вкл. ДДС - 78.25 лв. с вкл. ДДС. Общата сума начислена във фактурата, е 78.25 лв., като след приспадане на надръснато плащане на задължение от предходен отчетен период в размер на 13.84 лв., претендираната сума по фактурата е 64.41 лв.

Фактура № 7295157426/15.10.2019г. е издадена за отчетния период 15/09/2019-14/10/2019г. и включва следните задължения на клиента за посочения период: за мобилен номер ***** - месечна абонаментна такса 32.49 лв. и ползвани услуги 1.93 лв., от които (такса за спиране на номер 0.75 лв., Услуги с добавена стойност (гласови) 0.39 лв. и Кратки текстови съобщения (SMS) 0.79 лв.), които са в общ размер на 34.42 лв. без вкл. ДДС - 41.30 лв. с вкл. ДДС. Общата сума начислена във фактурата, е 41.30 лв.

Поддържа се, че след предсрочното прекратяване на договорите за мобилни услуги, при условията на които е ползван процесен номер *****, сключени между „Йеттел България“ ЕАД и В. М. Д., по негова вина, поради изпадането му в забава, на потребителя е издадена фактура № 7297969769/15.12.2019г., която включва задължение за заплащане на неустойки за предсрочното им прекратяване в общ размер на 309.98 лв.

Сочи се, че размерът и основанието за възникване на задължението за неустойка при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги за номер ***** (преди 08.03.2021г.) са уредени от страните в т. 11 от Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г.

Съгласно посочените клаузи, които имат идентично съдържание в случай на предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от всички стандартни за абонаментния план месечни такси от прекратяването на договора до края на първоначално предвидения срок на действието му, като така определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС. В допълнение абонатът дължи и: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни такси, съответстваща на оставащия срок до края на договора (в случай че такива отстъпки са уговорени от страните); 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги (в случай че такива устройства са били предоставени на лизинг или срещу заплащане в брой).

Поддържа се, че в съответствие с така уговореното между страните, размерът на неустойката за номер ***** е в размер на 309.98 лв. Сумата представлява сбор от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС (по 32.49 лв. всяка), а именно 97.47 лв., ведно с добавена разликата в размер на 212.51 лв. между стандартната цена на NOKIA 3.1 Plus Dual Grey без отстъпка съгласно актуалната към 08.03.2019г. ценова листа на оператора и преференциалната му цена при сключването на договора, заплатена в брой, съответстваща на оставащия период до края на първоначално предвидения срок на договора за мобилни услуги.

Твърди се, че общата сума начислена във фактурата е 309.98 лв.

Сочи се, че изискуемостта на вземанията на „Йеттел България“ ЕАД по всяка от фактурите е настъпвала петнадесет дни след издаването ѝ.

Поддържа се, че поради липсата на действия на ответника, насочени към изпълнение на паричните му задължения, от страна на „Йеттел България“ ЕАД е депозирано заявление по чл. 410 от ГПК до Районен съд - Б.... въз основа на което било образувано частно гражданско дело № 823/2022 г. по описа на БЛРС и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение, връчена на длъжника - ответник по настоящото дело при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

С разпореждане № 2894/02.11.2022 г. съдията докладчик след като е извършил служебна проверка на редовността на постъпилата искова молба и допустимостта на предявените с

нея искове в съответствие с изискванията на чл.129, ал.1 и чл.130 от ГПК е постановил препис от исквата молба, ведно с приложенията към нея да се изпрати на ответника, като му се укаже, че в едномесечен срок от получаването на исквата молба следва да подаде писмен отговор.

Съобщението е връчено на ответника по месторабота на 09.01.2023 г. чрез Спас Николов - ТРЗ.

Видно от данните по делото в законоустановения едномесечен срок не е постъпил писмен отговор.

С Определение № 299/23.02.2023 г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно решаване на спора.

В съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява законен или упълномощен представител, като е представено писмено становище от ищцовото дружество, в което е изразено становище, че се поддържа изцяло изложеното в исквата молба. В становището е инкорпориран и списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

По делото са приобщени представените от ищеца писмени документи, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото. Приложено е ч.гр.д. № 823/2022г. по описа на Районен съд - гр. Благоевград.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 823/2022г. по описа на Районен съд - гр. Б..... въз основа на подаденото Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 и следващите от ГПК, съдът е издал Заповед № 446/31.03.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която е разпоредено длъжникът В. М. Д. ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б.....да заплати на кредитора „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД , ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С..... със законни представители Д..... - Изпълнителен директор, заедно с М.....— член на Съвета на директорите, чрез адв. З. Й. Ц., следните суми: сумата в размер на 415,69 лв. (четиристотин и петнадесет лева и шестдесет и девет стотинки), ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда - 31.03.2022г., до окончателното изплащане, която представлява дължими неустойки и месечни абонаментни такси и услуги по Договор за мобилни услуги № 621317616/08.03.2019г., който вземания са индивидуализирани по размер и основание в издадени фактури с № 7294023341/15.09.2019г., № 7295157426/15.10.2019г., № 7297969769/15.12.2019г.; сумата в размер на 25 лв. (двадесет и пет лева), представляваща дължима държавна такса по заповедното производство и сумата в размер на 360 лв. (триста и шестдесет лева), представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, като с разпореждане от 01.08.2022г. съдът е указал на заявителя да предяви иск в едномесечен срок от получаване на съобщението, като е видно, че в законоустановения едномесечен срок за предявяване на установителен иск, от връчване на съобщението по чл. 415 от ГПК, ищецът е депозирал настоящата исква молба. Ето защо и въз основа на изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл.422 от ГПК е допустим и за ищеца е налице правен интерес от търсената защита.

От представения и приет по делото заверен препис на Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019 г. се установява, че е сключен договор за мобилни услуги между ищцовото дружество и ответника В. М. Д. за мобилен номер ***** с абонаментен план Тотал 38,99 лв., по силата на който ищецът следва да предоставя мобилни услуги на ответника абонат с титуляр по предпочетения мобилен номер за мобилен номер ***** със стандартен месечен абонамент 38,99 лв. на месец, с дата на издаване на фактура на 15-то

число, с уговорен срок на действие 24 месеца, а ответникът да ги заплаща. Със същия договор ответникът е получил за ползване и мобилен апарат Nokia, модел 3.1 Plus Dual Grey със СИМ карта № 89359050000724234524 с обща лизингова цена с абонаментен план 129,99 лв, стандартна цена на устройството 509,90 лева и отстъпка от стандартната цена 379,91 лв. Договора е сключен за срок от 24 месеца и съобразно посоченото в него влиза в сила на 08.03.2019г. и изтича на 08.03.2021 г. Договорът съдържа подпис на ответника на последните страници, като е посочено името на потребителя и след това се съдържа и подпис на потребителя. Видно от съдържанието на договора потребителя е запознат с общите условия, получил е екземпляр от тях и е съгласен да ги спазва, което е удостоверено и с представената и приета декларация-съгласие. Същите са представени и приети по делото. Приложена и приета по делото е и ценова листа за абонаментни планове. Видно от декларация - съгласие от 08.03.2019г. ответника Д. е декларирал, че е получил подписан от представител на оператора екземпляр от общите условия на Теленор България ЕАД за взаимоотношенията на потребителите на мобилни услуги, като е съгласна с тях и се е задължила да ги спазва. Декларирал е още, че операторът е предоставил и същия е получил информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.

Към доказателствения материал по делото са приобщени следните фактури:

-Фактура № 7294023341/15.09.2019г. е издадена за отчетния период 15/08/2019-14/09/2019г. и включва следните задължения на клиента за посочения период: за мобилен номер ***** - месечна абонаментна такса 63.93 лв. и ползвани услуги - Кратки текстови съобщения (SMS) 1.28 лв., които са в общ размер на 65.21 лв. без вкл. ДДС - 78.25 лв. с вкл. ДДС. Общата сума начислена във фактурата, е 78.25 лв. , от които ищецът претендира сума по фактурата е 64.41 лв. Във фактурата е посочено, че дължимата сума е платима в срок 30.09.2019 г., като в детайлизираната справка към фактурата е видно и всяка една от начислените във фактурата суми.

-Фактура № 7295157426/15.10.2019г. е издадена за отчетния период 15/09/2019-14/10/2019г. и включва следните задължения на клиента за посочения период: за мобилен номер ***** - месечна абонаментна такса 32.49 лв. и ползвани услуги 1.93 лв., от които (такса за спиране на номер 0.75 лв., Услуги с добавена стойност (гласови) 0.39 лв. и Кратки текстови съобщения (SMS) 0.79 лв.), които са в общ размер на 34.42 лв. без вкл. ДДС - 41.30 лв. с вкл. ДДС. Общата сума начислена във фактурата, е 41.30 лв.

- фактура № 7297969769/15.12.2019г., която включва задължение за заплащане на неустойки за предсрочното им прекратяване в общ размер на 309.98 лв.

По делото са представени и приети Общи условия на Теленор България ЕАД, за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги, / в сила от 10.09.2010г. изменени на 21.09.2010г., изменени на 29.02.2012г., изменени на 04.06.2012г. изменени на 17.08.2012г., изменени на 18.10.2012г., изменени на 07.12.2012г., изменени на 08.04.2013г., изменени на 18.06.2013г. изменени на 30.04.2016г., изменени на 30.06.2017г., изменени на 20.09.2018г., относими към процесните договори.

На базата на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта:

Предявени са обективно и кумулативно съединени искове с правно основание:

-По чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ- относно вземанията за Неплатени абонаментни такси и използвани услуги;

-По чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл. 92 ЗЗД за вземанията за Неустойка.

Предявените положителни установителни искове за установяване на паричното вземане са допустими, тъй като е налице правен интерес от предявяване на иска, което се доказва от приложеното ч.гр.д. № 823/2022г. по описа на Районен съд - гр. Благоевград, по което срещу

ответника е издадена Заповед № 446 от 31.03.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, връчена по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, като заповедния съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, който е предявен в указания срок. Поради това, предявените иски са допустими.

Разгледани по същество, исковите се явяват частично основателни.

По исковите с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ ищецът следва да установи наличие на процесуалните предпоставки на иска по чл.422 от ГПК, наличието на валидни облигационни правоотношения, породени от процесните договори за далекосъобщителни услуги, по силата на които ищецът има качеството на доставчик на мобилни услуги, а ответника - на потребител на мобилни услуги; реалното предоставяне от ищеца на ответника на мобилни услуги за посочените периоди, настъпване на падежа на задължението на потребителя на мобилни услуги, касаещо заплащане на цената за ползване на мобилните услуги, размера на цената на мобилните услуги, едностранно прекратяване на договора от ищеца поради неплащане на дължимите суми от страна на ответника, размера на цената на мобилните услуги.

Събраните в хода на производството доказателства са в състояние да обусловят несъмнения извод, че страните са обвързани по силата на валидно сключени договори за предоставени мобилни услуги, а именно: Сключен между длъжникът В. М. Д., в качеството на абонат на дружеството- доставчик на мобилни услуги и „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД договор от 08.03.2019г., за ползване на мобилен номер *****.

Договорът съдържа подпис и на двете страни. Предвид изложеното по безспорен начин се установи, че между страните е сключен процесния договор за мобилни услуги и същият е валиден и е породил действие. Видно от представената и приета по делото, подписана от ответника декларация-съгласие същият е деклариал, че операторът е предоставил информацията по чл. 4, ал. 1 от ЗЗП. Съдът не констатира договора да съдържа неравноправни клаузи относими към предмета.

Вследствие сключване на процесния договор за предоставяне на мобилни услуги, са възникнали облигационни правоотношения между страните, поради което отношенията между тях следва да се уредят с оглед разпоредбата на чл.327 от ТЗ, във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнение заедно с обезщетение за забавата. Уважаването на иска за реално изпълнение предполага кумулативното наличие на три предпоставки:наличие на облигационно правоотношение, по силата на което да възниква задължение за изпълнение, пълно или частично неосъществяване на дължимия резултат от страна на длъжника и реалното изпълнение на облигационното задължение да е възможно.

Следва да се посочи, че процесният договор за мобилни услуги съставляват индивидуален договор при общи условия по смисъла на чл. 228, ал. 1 ЗЕС, като поради обстоятелството, че страни по него са юридическо лице, което предоставя услуги като част от своята търговска дейност в частния сектор, поради което има качеството на "Търговец" по смисъла на § 13, т. 2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, както и физическо лице, което ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, поради което има качеството на "Потребител" по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, то при уреждане на отношенията между страните е приложим и ЗЗП, цел на който е осигуряване на защита на някои от основните права на потребителите, в това число и на правото на защита на икономическите им интереси при неравноправни договорни условия. По силата на валидно възникналото облигационно правоотношение, операторът е предоставил на абоната телефонни номера, при съответни месечни такси и срокове на действие на договорите, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугата - абонаментни такси и вноски. Във всеки един от договорите се съдържа

описание на тарифните планове и ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им. Договорите откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като те включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. В процесния договор са предвидени условията за ползване на предоставяните услуги - срока на действие, ясно и разбираемо е посочен вида на предоставяната услуга - мобилен интернет или услуги, за каквито услуги са издавани и фактурите, посочен е и приложимия абонаментен план, който няма данни да е изменен едностранно от оператора през срока на действие на договорите. Следователно абонатът е бил наясно още при сключване на договора какви услуги ще му бъдат предоставяни и каква цена ще дължи за тях, като е поел задължение да заплаща уговорената месечна абонаментна такса. В договора е удостоверено, че абонатът е запознат, получил е и е съгласен да спазва общите условия за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги на оператора. При така създадената между страните облигационна обвързаност по ненаименован Договор за услуги при предварително установени от едната страна Общи условия, предпоставка за валидност е приемане на същите от насрещната страна, тъй като установените от търговеца, предлагащ стоки или услуги, Общи условия стават задължителни за другата страна, само ако тя заяви писмено, че ги приема. От приетата по делото Декларация - съгласие се установява, че абонатът изрично е декларирал, че е получил Общите условия на дружеството - ищец. С подписа си, който не е оспорен, абонатът е удостоверил, че ги приема и се задължава да спазва.

В този смисъл не са налице основанията за съществуване на предпоставките за нищожност на договорите, поради противоречието им с нормата на чл. 228 от ЗЕС, като същите са редовни от външна страна и обвързват страните.

Анализа на договора за мобилни услуги установява, че същият отговарят на формалните изисквания на специалният закон, а именно на чл. 228, ал. 1 във вр. с ал. 2 от ЗЕС, като наред с това в него не се съдържат клаузи, които да попадат в приложното поле на чл. 143 от ЗЗП, което да води до тяхната нищожност, поради неравноправен характер.

Съгласно общите условия, регламентиращи правоотношенията между страните, месечната абонаментна цена по договора се предплаща от потребителя ежемесечно в размери съобразно избора от потребителя абонаментен план/програма/пакет /чл. 23, б.б/. Всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащия ценоразпис на Теленор /чл. 20/.

Разпоредбата на чл.23 предвижда, че месечния абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на мрежата, и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери, съобразно избора от потребителя абонаментен план/програма/пакет.

Съдът намира, че предвид наличието на валидно договорно правоотношение между страните през процесния период за доставка на мобилни услуги по процесния договор за мобилни услуги – 08.03.2019г., ответникът дължи заплащане на договорения месечен абонамент такси по договора, независимо от потреблението на услуги през съответния период, тъй като породилия действие договор, вменяват в задължение на абоната да заплаща ежемесечни такси, съобразно избора от него абонаментен план по договора. Дължимостта на тези суми не е обвързана от доставката на услуги.

Също така ищецът претендира за процесния период и суми за използвани услуги, които извън месечните абонаментни такси.

За да бъде присъдена и тази част от претендираната сума, ищецът следва да докаже, че абонатът е използвал услугите, описани в издадените фактури. Фактурите и приложенията към тях изхождат от ищеца и установяват изгодни за него факти /възникване на вземания за доставени услуги под формата на разговори, съобщения и др. на посочените стойности/, като същите не са подписани от получателя на доставката - ответника. Фактурите са частни

свидетелстващи документи и в това си качество имат формална доказателствена сила, като удостоверяват извършване на изявлението и неговото авторство /чл.180 от ГПК/, без да доказват верността на вписаните в него други обстоятелства. Изключение от това правило /материална доказателствена сила на частен свидетелстващ документ/ е хипотезата, при която издателят удостоверява неизгодни за себе си факти. Конкретният случай обаче не е такъв. Именно поради това фактурите не се ползват с доказателствена сила относно доставката на услугите по сключения договор между страните и тяхната стойност.

От друга страна, представените по делото заверени преписи на фактури са писмени доказателства по смисъла на ГПК и възпроизвеждат дължимите по сключения договор суми, като не е необходимо тези фактури да са подписани доколкото чрез същите не се установява основанието на вземането. Също така във всяка фактура е посочено името на съставителя, а освен това същата отговаря на всички изисквания на Закона за счетоводството и няма пречка да бъде приета и ценена като доказателствено средство.

Съгласно ОУ, заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на абоната. При сключването на договора Теленор уведомява всеки абонат за таксувания период, за който ще му бъде издадена фактура. Промяната на този период може да бъде извършвана едностранно от Теленор, след предварително уведомление до абоната. Неполучаването на фактура не освобождава абонатите от задължението им за плащане на дължимите суми /чл.26/. Теленор предоставя на абоната 18 - дневен срок след издаването на фактурата, за плащане на посочената в нея сума /чл.27 ОУ/. Месечните сметки на абоната могат да бъдат оспорени пред Теленор в 6 - месечен срок след датата на издаване на фактурата или по общия ред, предвиден в действащото законодателство. Оспорването не освобождава абоната от задължението за плащане на дължимите суми /чл.31/. Теленор има право да получава в срок всички дължими от абоната суми за ползването на предоставените услуги, чл.49 от ОУ.

Съдът намира, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си като е издало процесните фактури със съответните приложения към тях, които отразяват ползването на мобилни услуги от конкретен номер, предоставени на ответника по подписания от него договор с ищцовото дружество.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че цитираните фактури и приложенията към същите, установяват доставката на изброените в тях по видове услуги. Ищцовото дружество е остойностило предоставените услуги и определените от него като дължими суми е следвало да бъдат заплатени от ответника най - късно до 15 дни от издаването на всяка от месечните фактури, и то независимо от това дали същите са получени, съгласно уговореното между страните.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест не ангажира доказателства за изпълнение на задълженията си за заплащане на претендираните по делото абонаментни месечни такси, и потребени услуги. От представените по делото писмени доказателства - договор, фактури и приложения към тях се установява несъмнено, че ищцовото дружество е изпълнило договорните си задължения да предостави определените услуги. Ответната страна не представя доказателства за изпълнение на задължението си за заплащане по стойност и за съответните периоди на дължимите суми така, както са посочени в издадените фактури, поради което съдът намира, че е налице виновно неизпълнение на договорно задължение от страна на ответника.

Ответникът е подписал гореописания договор с ищеца за срок от 24 месеца, като по делото липсват каквито и да било данни ответникът да е възразявал преди настоящото производство срещу неточно изпълнение на задълженията на ищеца по процесния договор, да е заявил правата си по чл. 79, ал. 1 ЗЗД или по чл. 87, ал. 1 ЗЗД срещу ищеца, преди подаване на заявление за издаване заповед за изпълнение срещу същия, да е искал точно изпълнение, да е искал обезщетение за неизпълнение или да е дал на ищеца подходящ срок за изпълнение с писмено предупреждение (с оглед сключеният писмен договор между страните), че след изтичането на срока ще смята договора за развален, което би го освободило от облигационното задължение за парична престация, поради което, не може да

се приеме, че ищеца не е предоставил през срока на действие на договора услуги на ответника на претендираната стойност, определена съобразно ценоразписа, с който последния е запознат. В тежест на ответника, ако твърди изпълнение на паричните си задължения по договора между страните е да докаже плащането, поради което не следва да се възлага на ищеца да установява отрицателният факт - неплащането от страна на ответника на задълженията му по договора.

При липсата на оспорване на представените извлечения от електронната система на телекомуникационната компания, в които доставените услуги са конкретно и детайлно индивидуализирани, се налага извод, че е извършена реална доставка на посочените съобщителни услуги. Задълженията на мобилния оператор са определени в сключените с ответника потребителски договор и по същество се свеждат до това операторът да поддържа своите телекомуникационни системи в изправност и по начин, че да не се възпрепятства правото на потребителя, по негова преценка и избор да използва тези съоръжения за пренос на заявените чрез потребителското устройство телекомуникационни услуги /пренос на глас, на данни/. Това означава, че мобилният оператор извън предвидените в условията по договора изключения, е ограничен във възможността да интервенира в обема на заявления от потребителя трафик на информация. Всъщност ответника не е твърдял неправомерна намеса от страна на мобилния оператор в консумирания чрез потребителските устройства трафик на услуги. Наред с това, мобилният оператор е задължен с отчитане на трафика-консумирани от абоната входящи и изходящи услуги, служещо в основание за определяне ликвидността на дължимото за съответния отчетен период възнаграждение. В заключение, се дължат и сумите, които са отчетени за ползваните от ответника услуги.

Предвид изложеното искът за дължимост на сумата за мобилни услуги е основателна, както следва: сумата от 105, 71 лв. /сто и пет лева и седемдесет и една стотинки/ с вкл. ДДС за потребени услуги /месечни абонаментни такси и други услуги/ по Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г. за периода 15.08.2019г.-14.10.2019г. Върху главницата се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението-30.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл. 92 ЗЗД за вземанията за Неустойки, както следва: сумата в размерна 309, 98 лв.-за неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги:

В исковата молба ищецът поддържа, че претендираната и начислена неустойка е в резултат на предсрочно прекратяване на процесния договор по вина на потребителя поради изпадането в забава, като размерът и основанийето за възникване на задължението за неустойка при предсрочно /за номер ***** преди 08.03.2021г./ прекратяване на договора за мобилни услуги, по вина или инициатива на потребителя, са уредени от страните в изрични клаузи с идентично съдържание от съответните договори, а именно: за номер ***** в т. 11 от Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019 г.

На първо място следва да се отбележи, че ищецът нито в заявлението, нито в исковата молба е посочил на коя дата според него договорът е прекратен, за да може съдът да преценява твърденията ведно с доказателствата и сроковете на договора.

Относно предсрочното прекратяване на договора съдът намира и следното: Съгласно общите постановки, касаещи института на прекратяване на едно правоотношение - чл.87, ал.1, изр. 2 ЗЗД - в случаите на неизпълнение по двустранен договор, какъвто е процесния, кредиторът следва да даде подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането му ще смята договора за развален. Следователно - в случая ищецът не установи, че правно валидно е упражнил едностранното си право да прекрати договора, по начина, по който е договорено в договора и ОУ към него, доколкото в чл.87 ал.1, изр. 2 ЗЗД постановява, че в случаите, когато договорът е сключен в писмена форма, какъвто е настоящият, то и писменото предупреждение с даден срок за изпълнение и респ. настъпване на последиците за прекратяване на договора чрез едностранно волеизявление от тази страна, следва да бъде също писмено. В случая от страна на ищеца не са ангажирани доказателства да е изпратил покана за доброволно изпълнение и съобщение за прекратяване на договора на

ответника, която да е връчена на същия. Представил е покана за доброволно плащане, но липсват доказателства същата да е връчена, като представеното и прието Удостоверение от Български пощи не касае настоящия ответник.

Поради това съдът приема, че договорът не е прекратен, в резултат на което не се дължи и процесната неустойка, доколкото не се установи по делото, че за мобилния оператор е възникнало материалното основание за претендиране на неустойка задължение от потребителя, поради виновно изпълнение от последния по посочения в исковата молба начин.

На следващо място съдът намира и че клаузата, в която е уговорена в договора процесната неустойка е нищожна и неравноправна.

Съгласно разпоредбата на чл. 92 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Така функциите, които изпълнява неустойката, са обезпечителна и обезщетителна, като идеята на обезпечителната функция е да се гарантира точното изпълнение на поетите задължения.

Съгласно посочените клаузи, в случай на предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от всички стандартни за абонаментния план месечни такси от прекратяването на договора до края на първоначално предвидения срок на действието му, като така определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС. В допълнение абонатът дължи и: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни такси, съответстваща на оставащия срок до края на договора (в случай че такива отстъпки са уговорени от страните); 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги (в случай че такива устройства са били предоставени на лизинг или срещу заплащане в брой).

Съгласно параграф 13, т. 1 от ДР към ЗЗП потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, като и всяко физическо лице, което е страна по договор с търговец и действа извън рамките на своята професионална дейност. В настоящия случай ответницата има качеството на потребител и с оглед това приложение намират и нормите на ЗЗП - съгласно чл. 24 ЗПК, във вр. чл. 143 - чл. 148 ЗЗП, както и чл. 146, ал. 1 ЗЗП, които прогласяват неравноправните клаузи за нищожни, поради пряко противоречие с императивните норми, защитаващи потребителя като по-слаба в икономическо отношение страна.

Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговарят неустойка е ограничена от това, че съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. Съгласно мотивите към т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения.

При сключване на договор за електронни съобщителни услуги операторът поема ангажимент да предостави на потребителя ползването на електронни съобщителни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят - да заплаща таксата ежемесечно или на друг уговорен времеви интервал. Неравноправни са онези клаузи, които не отговарят на изискванията за добросъвестност и добри нрави и посредством тях се създава значително неравновесие между търговеца, който е икономически по-силната страна и потребителя - икономически по-слабата страна. От съдържанието на представения договор, както и от общите условия към него, представляващи неразделна част от съглашението, става ясно, че всяка от страните по облигационното правоотношение има възможност едностранно да го прекрати, когато другата не изпълнява своите задължения. Въпреки това, в договорите е

предвидено единствено, че когато се стигне до прекратяването им по вина на потребителя, последният е длъжен да заплати на търговеца неустойка, съдържаща няколко компонента - оставащите абонаментни вноски до края на срока на договора, но не повече от три, както и в случаите когато е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи и разликата между цената му без абонамент, съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора и заплатената от потребителя при предоставянето му /в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг/, каквато съответства на оставащия срок на договора. Подобна уговорка в полза на потребителя, респективно - в тежест на търговеца, липсва. В случай, че потребителят се възползва от възможността да прекрати едностранно договора поради вина на оператора, не е регламентирано дружеството да заплати неустойка. Предвид изложеното уговорените неустойки имат неравноправен характер, а също така излизат и извън обезпечителната и обезщетителна функции на неустойката. От изложеното се налага извод, че мобилният оператор, встъпвайки в договорни отношения с длъжника, се е възползвал от положението на икономически по-силна страна, която има възможност да повлияе върху правата и задълженията, които всеки един от контрагентите ще поеме. Именно поради тези обстоятелства „Теленор България“ ЕАД са предвидили в предварително изготвени бланкови договори, че неустойка се дължи само от потребителя, когато договорът е прекратен по негова вина. Уговорка, даваща право на потребителя да претендира неустойка при неизпълнение на договора от мобилният оператор, липсва. Предвид гореизложеното, съдът стига до извод, че така, както са уговорени клаузите за неустойка, същите създават значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и правата и задълженията на потребителя на мобилната услуга. Поради тези съображения разпоредбите, регламентираща неустойка в тежест на физическото лице - потребител, имат неравноправен характер.

В допълнение трябва да се има предвид, че когато е уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за услуга, в размер на всички или дори само няколко /в случая три/ неплатени абонаментни вноски, всъщност мобилният оператор по прекратения договор цели да получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата по договора. Следователно, уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън обезпечителната и обезщетителната функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на мобилния оператор, нарушава принципа за справедливост и също има /и на това основание/ неравноправен характер.

Относно неустойката, представляваща разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена, анализирайки горепосочената разпоредба съдът намира, че тази сума, представляваща разликата между цената на процесното устройство без абонамент и преференциалната му обща лизингова цена е втора неустойка, дължима кумулативно с първата, тъй като цели именно обезщетяване вредите от неизпълнение на задълженията по договора от страна на потребителя. От друга страна тази неустойка е договорена като двукомпонентна, включваща, както част от стойността на отстъпките от абонаментните планове, така и от пазарните цени на крайните устройства, /в т. ч. когато последните са били изцяло закупени от абоната/, съответстваща на оставащия срок на ползване по съответния абонамент. Така договорена, клаузата за неустойка предпоставя прекалено много условия по формиране на неустойката, които не позволяват в достатъчна степен да се предвиди нито при неизпълнението на кои точно задължения ще се дължи тя, нито в какъв приблизителен размер ще е. Следва да се отбележи също, че тази неустоечна клауза не съдържа трикратното ограничение като предходната хипотеза за дължимост на трикратния размер на абонаментните месечни вноски и не е ясно, при неизпълнението на кои точно договорни задължения възниква - само при неплащане на абонаментните такси или при неплащането на погасителните вноски за устройството или и в двата случая.

Погледнато през призмата на принципа за ненакърняване на добрите нрави и доколкото съдът е длъжен служебно да съблюдава за наличието на неравноправни клаузи в

потребителските договори, за да се гарантира потребителската защита на по-слабата в правоотношението страна, настоящият съдебен състав счита, че с уговорената клауза категорично се накърняват добрите нрави и справедливостта по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. трето от ЗЗД и безспорно се явява нищожна. Предвиждайки в договорите за едно и също неизпълнение две различни и едновременно дължими санкции се надхвърля безспорно обезпечителната и обезщетителна функция на неустойката и същата се явява необосновано висока по смисъла на чл. 143, т. 5 от ЗЗП, безспорно приложима в случая. Самата клауза не е индивидуално уговорена, изхождайки от цялото съдържание на договорите /чл. 146, ал. 2 от ЗЗП/, поради което и същата е нищожна на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП и не следва да се прилага.

Отделно от това посредством уговорената неустойка ищецът се стреми да извърши промяна на съществен елемент от договора, а именно - цената на устройството, респ. абонаментен план, едностранно, без съгласието на потребителя. Подобна уговорка противоречи на добрите нрави, като води до явна нееквивалентност на престациите, а не такава е целта на закона. Освен това така определеният размер на неустойката противоречи на обезщетителната ѝ функция, като не само че не обезпечава вреди, а "увеличава" без съгласието и на насрещната страна цената на предоставеното устройство.

Същата е нищожна поради противоречие с добрите нрави, тъй като е извън обичайната обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, в какъвто см. са разясненията в т. 4 от ТР № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС. Нарушението на принципа за добросъвестност и принципа на справедливост при нея изхожда от обстоятелството, че лизинговата вещь не е станала собственост на лизингополучателя, за да се дължи обезщетение, съизмеримо с действителната цена на устройството - предоставено е само неговото ползване (в този см. решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. на ВКС, I т. о. и решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г. на ВКС, I т. о.). По този начин отново се достига до неоснователно обогатяване на мобилния оператор. В допълнение и тук размерът на неустойката е формиран на база "стандартна" цена на устройството, а не уговорената такава, което нарушава изискването неустойката да обезпечава и обезщетява вреди от неизпълнението на конкретния договор, а не произволни такива, както и това неустойката да обезпечава и санкционира неизпълнение на задължения по конкретния договор /в случая договора за лизинг/, а не неизпълнение на задължения по друго облигационно правоотношение /в случая договора за мобилни услуги/ и да се дължи независимо от изпълнението на задълженията по конкретния договор за лизинг.

По изложените съображения, съдът намира, че клаузите за неустойка в процесния договор са неравноправни и нищожни, поради което искът следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

Съобразно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. постановено по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските направени и в заповедното производство като съобразно изхода от делото разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая в заявлението по чл. 410 от ГПК „Теленор България“ ЕАД изрично е поискало присъждане на разноските в заповедното производство, а именно: 25 лева - държавна такса и 360, 00 лева - адвокатско възнаграждение. Настоящият състав приема, че така направеното искане е достатъчно основание съдът в исковото производство да се произнесе служебно за разноските в заповедното производство. В този смисъл е Определение № 26 от 18.01.2017 г. по ч.т.д. № 1549/2016 г. на I Т.О. на ВКС, където изрично е посочено, че при иск по чл. 415, във вр. чл. 422 от ГПК съдът в исковото производство е длъжен служебно да се произнесе по разноските в заповедното производство. Съобразно уважената част от исковите ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 97,91 лв., представляваща сторени разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

За исковото производство ищецът е сторил разноски в размер общо на 435 лв., от които

75,00 лева - внесена държавна такса, 360, 00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, за които е представил списък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им. Съдът намира, че с оглед изхода от делото и съобразно уважената част от исковете ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 110,62 лв., представляващи направени по делото разноски.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. с чл.327, ал.1 от ТЗ, във връзка с чл.318 от ТЗ, във връзка чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл. 288 и и сл. от ТЗ по иска предявен от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С..... чрез пълномощника адв. З. Й. Ц., със съдебен адрес и адрес за призоваване и съобщения: гр.С.....срещу В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б.....че В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б..... дължи на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С.....рез пълномощника адв. З. Й. Ц., следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 446/31.03.2022 г., постановена по ч.гр.д. № 823/2022г. по описа на РС Б.....а именно: сумата в размер на 105, 71 лв. /сто и пет лева и седемдесет и една стотинки/ с вкл. ДДС за потребени услуги /месечни абонаментни такси и други услуги/ по Договор за мобилни услуги № 621317616 от 08.03.2019г., дължими за периода 15.08.2019г.-14.10.2019г., който вземания са индивидуализирани по размер и основание в издадени фактури с № 7294023341/15.09.2019г., № 7295157426/15.10.2019г., ВЕДНО със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда-30.03.2022 година до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С..... чрез пълномощника адв. З. Й. Ц., със съдебен адрес и адрес за призоваване и съобщения: гр.С..... срещу В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б....., обективно и кумулативно съединен иск с правно основание чл. 422, ал.1 вр. с чл.415, от ГПК вр. с чл.410 от ГПК вр. чл. 92 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ул. „Дъбравска“ № 5 дължи на ищцовото дружество „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, следните суми, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 446/31.03.2022 г., постановена по ч.гр.д. № 823/2022г. по описа на РС Благоевград, а именно: сумата от 309, 98 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК В. М. Д., с ЕГН *****, с адрес гр. Б.....ДА ЗАПЛАТИ на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. С.....чрез пълномощника адв. З. Й. Ц., със съдебен адрес и адрес за призоваване и съобщения: гр.С..... сумата от 97,91 лв. /деветдесет и седем лева и деветдесет и една стотинки/, представляваща сторени разноски в заповедното производство съобразно уважена част от исковете и сумата от 110,62 лв. /сто и десет лева и шестдесет и две стотинки/, представляваща разноски в исковото производство съобразно уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Б..... чрез Районен съд Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____